

Ο πειρασμός ο Φασουλής κι' ο Θεωδώρακής ο ντελής.

Θ.—Θυμάσαι πού σου τάλεγα, φαλάκρα μου φανάρι, ότι δεν πρέπει για καυγά ν' ἀπλώνης τὸ λωφόρι και μὴ τὸ φίδι προσπαθῆς νὰ βγάλῃς ἀπ' τὴν τρύπα νὰ μὴν τὴν πάθῃς Χρῆστικὴ και πάλι, παραλαπίπα ; θυμάσαι πού σου τάλεγα, Κορδονική γαλιάντρα ; λοιπὸν τὰ βλέπεις τώρα... πού 'ρίχτηκε κι' ὁ Γουσίος ἀπὸ τὴν 'Αλεξάντρα και σ' ἔβγαλε 'στὰ φέρα.

Ἔτους 'Εθνικοῦς ἐφόρτωνες τὰ τόσα σου τὰ φιάσκα, μὲ τώρα, Κορδονάραγα, σου ἔξισαν τὴν μάσκα, κι' ἐφάνηκες σταυραεῖτος και τίποτες μ'πρός μας στίκειες μὲ σκούφια, μὲ βλαχόκαλτσαις, σιλάχια και κρουστίνια, μὲ μὴτ' ἐγὼ τὸ 'πίστευα πὺς σάν Ντεληρουσίκις ἴς τοὺς ντεληρουσίκιδες θὰ 'μοιραζέαις φουσίχια.

Κορδονάρα φαλακρή
και κολώνια τὸ ἠσπίου,
μὲ τὰ λόγια τοῦ Μακρή
και μ' ἐκείνια τοῦ Γουσίου
σου φωνάζουν ὄλοι τώρα :
σπολιμάρα Θεωδωρούλα,
φουσανέλιας Λιάπη φέρα
κι' ἀρνιακά 'στοὺς δρόμους πούλακ·.

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν κόψη
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν ὄψη,
Γκούλα Γαρούτα Θεωδωρή.

Ὁ γνωρίζω κι' ἀπ' τῆς σκούφιας, πού φορεῖς στραβά στραβά,
πὺς ἐκείνος εἶσαι πάντα, πού δὲν ἀλλάξῃς χαβά,
κι' ἐν δὲν σ' ἔβγαλαν 'στὰ φέρα μὴτ' ἐκείνος μὴτ' αὐτός,
ἀλλάγια Γλαχῆς πὺς εἶσαι και Στιράδος ἀτός,

γιατί ξέρω τὸν σεβτὰ σου και τὴν λόξα τὴν συχὴ
πὺς λυσοῦς νὰ τρῆς τὸν 'Αρη και στιράδο και γιαχνί.

Κι' ἐν κανέας μὴτε τώρα δὲν ὠμίλει προπεθῆς
πάλι θἔλεγα πὺς εἶσαι 'στὰ κρυφὰ τῆς 'Αοράτου,
γιατί ξέρω πολεμαρχο πὺς οἱ λὲν ἐκ γενετῆς,
κι' ὅπου πόλιμος ὁ Μπαράμπας πάντα χῶνει τὴν οὐρά του.
Κι' ὅταν εἶδα μὲ τὴ φέρα
πολεμαῖς τὴν 'Εθνική,
ἔλεγα κι' ἡ Θεωδώρα
πὺς κρυμμένη ἔδ'ν' ἐκεί.

Θεωδωράκη, μὲ τί μάτια τὸ Κορδόνι σου τηρῆς,
πού κοντεύει νὰ φουάξῃ...
σ' ἔσπασε 'στὸν 'Νισολόγο χῆλις προχθὲς κι' ὁ Βουτουράς
μὲ στοιχειά τῶν δεκαῆζ.

Μὰ πού πῆς τριχάτος τώρα, τῶν πεινώτων τσιλεπῆ ;
Θ.—'Απ' τὸ σπῆτι κατεβαίνω, πῶς 'στὴν 'Επιτροπή,
νὰ τῆς 'πὼ πὺς θὰ σκαρόση τεχνικό συχωροχέρτι
γιατὸν γέρο τὸν ἀντάρτη.

Βλέπεις τούτη τὴν κασσέλα, πού 'φορτώθηκα 'στὸν ὄμο
και μ' αὐτὴν ἐπῆρα ὄρομο ;

'Ἐχει γράμματα γιμὰτα μὲ λογιῆς λογιῆς φοβίραις,
πού μου τἄστέλλαν καμπόσοι τοῦ πολέμου τῆς ἡμίραις.

Εἰς ἐμὲ τὸν πατριώτην
ἐρριχθῆκαν ὄλοι τότε,
κι' ἔστειλλαν 'στὸν συναμωτὴν
ἀπειλὰς οἱ συναμώται.

Τότε λέγουν ὁ Σκουλοῦδης πὺς εὗρθηκε καθ' ὄδον
τὸν ἡμέτερον τὸν Κάββαν, τῶν ἀρχῶν μας ὀπαδὸν,
και τοῦ λέγει πὺς τὰ μὲλη τῆς μεγάλης 'Αοράτου
θὰ ριχτοῦν τοῦ Ντεληγιάννην, κι' ἄς κλεισθῇ 'στὴν κάμαρά
'Ἐρχεται και μού τὸ λέγει, πλὴν ἐγὼ τοῦ λέγω «τραβά [του
κι' ἀπὸ λόγια τοῦ Σκουλοῦδῃ δὲν ἰδρῶν, μαστρο-Κάββα»

Τὴ μεγάλου τρόμου χρόνι!....
ἔστακαν οἱ Λαζαρόνι
μὲς ἄτων ὀρέμων τὰγκωνάριμ,
φτου! κὶ ἰσθύναν τὰ φανάρια.

Μίσσ κὶ ἐξω μαῦρα στήν
πλημμυροῦν συνωμοτῶν,
κὶ ἔλαμπον ἄτο σκότος ξίφρ
ἀοράτων κὶ ἄρατῶν.

Κυρίε μοι, μὴ γελᾷς...
πάρε τὰς ἱπιστολάς,
κὶ εἰς αὐτὴν τὴν τρικυμίαν
διὰ βασι εἰς μίαν μίαν,
κὶ ἔλα πῆς ἂν εἰμποροῦσα νὰ μὴ βγάλω τὸ σπαθὶ
καὶ τὸν Τοῦρκο νὰ τὸν φέρω ἴσθην Ταράτσα νὰ στρωθῆ.

Φάκελλος ἱπιστολῶν μ' ἓνα πλῆθος ἀπειλῶν.

Γράμμα πρῶτον. — Τὸν Σκουλοῦδη νὰ τὸν τρέμης, φουκαρᾶ...
ξίρις ὅτι ἴσθην Μαδρίτην ἤτο Πρίσθις μὴ φορᾶ,
κὶ εἶχε σχίσεις ἀπὸ τότε μὲ πολλοὺς Τορεαντόρους
κὶ ἴσπανοὺς μαχαιροφόρους,
κὶ ἔχ' ἴσπανικὰ στίλιετα,
καὶ γιὰ τίποτα ἔμπορει
νὰ σὲ κἀνὴ κοτολιέτα,
πολιμαρχε Θεοωρῆ.

Ἐξέπι-ηδες ἴσθην Κάββα συνωμοτὰς καταδίει
γιὰ ν' ἀκούς συνωμοσίας κὶ ἔλο νάχρη ριπιτιδὶ.
Πρόσεχέ τον, κὶ εἶναι φίνος καὶ μαχαιροβγάλτης πρώτης...
ταῦτα γράφει Δὸν Κισσῶτος, ὁ Μαγακήσιος ἱπότης.

Γράμμα δεῦτερον. — Ἀμίσως κήρυξέ τον, μὴν ἀργῆς,
ἄλλως τῶρα θὰ σφρηγῆς,
καὶ τὸ κρία σου θὰ γίνῃ νιόν εἶδος σαλτσιωτώτου...
ταῦτα γράφει Σάντσο-Πάργας, ὀπαδὸς τοῦ Δὸν-Κισσώτου.

Γράμμα τρίτον. — Ἡ τὸν κἀνίς ἢ σὰν πρᾶσσο θὰ κοπῆς...
ταῦτα γράφει λυστακμίνην μίαν Μαύρη Προσωπίς.

Γράμμα τέταρτον. — Ἀμίσως τοῦ πολέμου βάλε κἀσκα
μὴ σὲ κἀνὴ τρία κὶ ἓνα μὴ μυστηριώδης Μάσκα.

Γράμμα πέμπτον. — Κήρυξέ τον, εἰδημὴ θὰ γίνῃ θρῆνος,
τῶπα καὶ τὸ ξαναλιώ... κἀποιος νιός Ταρταρίνος.

Ἐκτον γράμμα. — Κήρυξέ τον, Θεοωρῆ τῆς φουσανάλας,
πρὶν ἰγῶ σοῦ τὸν κηρύξω... κἀποιος φίνος Πουλτσάνιλας.

Ἐβδομον. — Νὰ τὸν κηρύξῃ
καὶ τὰ δόντιμα σου νὰ τρέιξῃ,
ἢ θὰ κρύψω μίαν κἀπόμα
μὲς ἴσθην νυκτικῆς σου ρόμπια
ἔλο νιτρογλυκερίνη...
μὴ Προσωπίς Κιτριήν.

Ὀγδοον. — Τὰ τρίτσα κἀτσα
νὰ τάφρης, Θεοωρῆ...
ὄσως ἴσθην Σουλτάνο μάτσα
μὲ τὸ χέρι τὸ βαρὺ.
Τράβα ἔμπρος καὶ μὴ σὲ μέλη...
πρὶν σὲ κόψω ξίφρ βάλει...
τὴν γραφὴν αὐτὴν σοῦ στίλιε
ὁ Μπερτόδουλος ὁ πάλας.

Ἐννατον. — Ἀμίσως τῶρα
κῆρυξέ τον, Θεοωρῆ,
πρὶν νὰ πάθῃς ἱπωδῶνος
καὶ σοῦ ποῦν πὰ βοῦ γὰ δι...
ταῦτα γράφει Μπερτολδίνος,
τοῦ Μπερτόλδου τοῦ παιδὶ.

Δέκατον. — Μὰ τίλος πάντων,
πρῶτε γίγα τῶν γιγάντων,
μὴν ἀπλώνης τραχανᾶ,
κἀνε τον ἴσθ' ἀληθινᾶ,
πρὶν πολλοὺς μελαδές νάβρης,
πρὶν ἀλλοιώτικος γενῆς
κὶ ὅπως φαίνεται κἀνείς
κὶ γρηλὶ μπουκᾶλας μαῦρης.
Ταῦτα γράφει σὺν τρηλλῶς
Ἀρλεκίνος παρδαλός.

Ἐνδεκα. — Προτοῦ τροχίσω
τὸ μαχαιρὶ ἔμπρος καὶ πίσω,
κἀνε τον ἀνυπερβίτως...
ἔνας κἀποιος Ριγκιλέτος.

Δώδεκα, τὸ τελευταῖον,
κορωνίς τῶν ἀπεικταίων.
Κἀνε τον, ἢ μὴ στίλιετο
δίξου καὶ τὸν Περικλίετο.

Θ. — Εἶδες λοιπόν; τὰ διάβασας;... τὴν θέσι μου φαντάσου...
Φ. — Ἀθῶος βγαίνει κἀμψηρεῖ... κασσίλα τὰ χαρτίε σοῦ

Γιὰ τὸν Γουδέλν τὸν Κωστή, τὸν ἄφοβο πολεμιστᾶ.

Κὶ ἄπ' τὴν ἀρροστοία τὴν βαρελᾶ ὀσθῆκανε τὰ νεγᾶτα,
καὶ μὴ πατρίδα δούσυχη τὰ κρυφοκαμρόνι,
ποῦ μὴν ἡμέρα τὰβλεπε καλληκαρῆ γεμάτα
νὰ στέκοντο μέσα ἴσθ' φωτῆ καὶ δίπλα ἴσθ' κανόνι.

Κὶ αὐτὸ παιδὶ κἀμαρωτὸ μὲς ἴσθ' παιδιὰ τὰ λῆγα
τὸν Χάρο δὲν τὸν τρέμαζε ἴσθ' μαῦρη γῆ τοῦ Ρῆγα,
μὰ τῶρα σιλόγηκε κὶ αὐτὸς τέτοιο παιδὶ νὰ κἀρη,
ποῦ τὸ κρυσοτεφάνωσε τῆς δάφνης τὸ κλωνᾶρι.

Ὁ λαμπρός μας καλλιτέχνης, ὁ γλυκίστατος ὁ Σῶχες,
ὅπου μένει ἴσθ' Παρίσι, κατεσκεπᾶσε δ' ἔξωτος
τὸν γυναικῶν τὸν ἀνδρῶνα τοῦ κλεινοῦ Κολοκοτρώνη,
κὶ ὅταν ἄκουσ' ἔκει πέρα τοῦ πολέμου τὸ κανόνι
πρῶτος ἔτρεξε μὲ πόδους καὶ παλμούς νὰ πολεμῆσῃ,
δι' εὐχῶν ἡμῶν τε κὶ ἄλλων ξαναεῖρε ἴσθ' Παρίσι.

Τιποθεῖο Ἐα-δοπούλο, περιφῶμο μουσικῶ,
ἴσθ' νικητὸν τοῦ Βασιλεῖος ἐμᾶς φωνίμαρ ἀπὸ τὰ πρῶτα,
κεῦ νομίζει πῶς ἄκουσι τὴν βροντὴν τοῦ Δομοκοῦ
καὶ τὸ σῆδος σου ἐπαράζει κἀκερᾶ γλυκίε ταῦ νεῖα.